

Sorunuz söyleyelim

SUALLER ve CEVAPLAR

KAYSERİ — Çukur Bucağından Sayın İzzet
Çavuş ODABAŞI :

dınıza mektupla cevap yolladık, inşaallah almışınızdır. Bira alkol hükmündedir ve kesinlikle haramdır.

İslâmiyet, mensupları için kötü, zararlı dolaşısıyla de haram saydığı şeylerin ticaretini de men'eder. Binâenaleyh bir müslüman olarak bir haramın servisini ve satıcılığını yapmamalı, zararlı, kötü ve ağır günah olan bir işin işlenmesine aslâ âlet ve vasita olmamalısınız kanaatindeyiz.

Bira üzerinde daha geniş bir cevabımız (33.) sayımızda yayınlandı. Okuduğunuzu umarım. Alkol hiç bir zaman savunulmaması gereken bir murdardır.

Bu münasebetle alkolle ilgili şu hadis-i şerifleri kaydediyoruz: Ebu Dâvûd ve İbn-ü Mâce'nin İbn-ü Ömer (r.a.) efendimizden rivayeten naklettikleri hadis-i şerif'e göre Resûlullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: «Allah (c.c.) hamre, (alkol'e) içene, dağıtana, alan ve satana, yapan ve yaptırana, taşıyan ve taşıtana lâ'net etti.» (1)

İmam-ı Ahmed'in ve İbn-ü Habbân'ın Ebu Musâ (r.a.) dan rivâyeten beyan etikleri bir hadis-i şerifte «Şu üç cennete giremezler (yani önce mutlaka cezalarını çekerler, bağışlanmazlar.) Alkolden (tevbe etmeden, devam ederken) ölen, arkâbası ile ilgili kesen ve sihirciye (falcı, büyücü, kâhîn, arraf, geleceği bildiğini söyleyen, ve benzerleri.) inanan.» (2) buyurmuşlardır. Ebu Hüreyre (r.a.) nin ve Ebu Dâvud'un rivâyet ettiği bir peygamberlik buyruğu ile şöyledir «Şüphesiz Allah (c.c.) hamrı (alkol) (3) ve parasını, ölü (murdar) etini ve parasını, domuzu ve parasını haram kaldı.» (4) buyurmuşlardır.

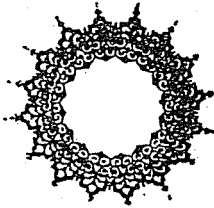
Hiç bir faydası olmamasına karşılık sebep olduğu nice kötülük ve zarar yönünden maddeten ve ma'nen insanlığı çok alçaltıcı bir âfet olan alkollü dinimizin (15) asır önce haram kılmış olması bu günün insanlığı için mu'cize nitelik ve niceliğinde bir emir ve rahmettr.

Artık ondan tamâmen uzaklaşmanın farz olduğunu ve bunun önemini iyice anladığınızı ümit ederim. Selâm ve sevgiler.

★

Almanya'dan sayın H. Hüseyin İTİK şahsı ve arkadaşı olan üç kardeşimiz adına diyorlarki:

Ramazân
ARSLANBABA

«1 — Paramızın zekâtını yakınlarımızdan yoksul, dul ve yetimlere verebilir miyiz?»

Aziz kardeşlerimiz! Kur'an-ı Kerim zekâtın masrafını yani sarfedeceği verilebileceği yerleri açıkça beyan etmiştir. Bu hususta Tevbe sûresinin (60)ncı âyet-i celilesinde aynen şöyle buyruluyor: «Sadakalar, (zekâtlar) Allâhtan bir farz olarak, ancak fakirlere, (zaruri ihtiyacından sonra mah olmayanlar) miskinlere, (hiç bir şeyi bulunmayan yoksullar) âmillere, (zekâtları toplama memurları) kalpleri müslimanlığa alıştırmak istenenlere, kölelere, esirlere, (borcundan sonra zekâtla mükellef olacak ölçüde mah olmayan) borçlulara, Allah yolunda (harcamaya) yani mücâhit ve gâzilere, ve yol oğluna (yani yurdunda zengin bile olsalar meşru bir maksatla sefere çıkıp muhtaç kalmış olan yolculara) mahsustur.»

Demekki zekât, bu âyette zikredilen sekiz sınıfa verilecektir. Bugün bunlardan zekât memuru, köle ve esir yoktur. Kalpleri İslâma alıştırmak istenenler olabilirse de çok iyi bir vukuf ve takdîr-i gerektirir ve tatbikat yönünden güçtür.

O halde zekâtlarımızı geri kalan dört sınıfa vereceğiz ki, bunlar; fakirler, miskinler, borçlular ve yolda kalanlardır. İşte bu dört sınıfa ulaştıran veyâ bu sınıflara girenlere bakan ve yalnız bunların ihtiyaçlarına harcayan şahıs ve müesseselere de zekâtınızı verebilirsiniz.

Aldığı zekâtı fakir öğrencilerin ihtiyaçlarına ayırarak harcamayı teaahhüt eden her hangi bir İmam-Hatip Okulu, Kur'an Kursu derneği veya benzeri müesseseye zekâtınızı verebilirsiniz.

Ancak, zekât verebilecek olan bu sınıflardan yalnız birini seçerek zekâtlarınızı sadece o sınıfa vermeyiniz. Fakir, miskin, yolda kalmış ve borçlulardan birinci dereceye akrabânız ve komşunuz olanları alarak, en yakınlarınızda olup bu sınıflara girenlerin her birine birer miktar zekât veriniz. Bu bizim bir tavsiyemizdir.

«2 — Kadınlara âit altının zekâtı nasıl verilir?»

Kadınlara altın ve gümüş süs eşyasının zekâtı, edinildiği andan itibaren geçen her bir sene de bir defa ve değeri hesaplanarak para gibi verilir.

Üçüncü sorunuz, yüz yüze cevaplandırılması gerekli bir soru olduğu için buraya almıyoruz. Selâm eder, haberleşmemizin devamını dileriz.

★

İzmir'den sayın Şit Necmüddin ALLÂMEOĞLU diyor ki:

«İslâm Medeniyetinin Sorunuz Söylüyelim kısmını okurken ihtilâfa düştüğümüz bir konuyu size yazmayı kararlaştırdık. Konu, Tarikat vardır, yok mudur? ihtilâfidir. Varsa aslı bugünkü gibi olanı mıdır?»

Bu sorunun cevabı ile bizi aydınlatacağınız için size şimdiden teşekkürlerimizi arzedeceğiz.»

Öyle bir konuda öyle bir soru soruyorsunuz ki; doğru cevap ne yâr-ı ne ağıâr-ı hoşnut eder. Çünkü yâr yol'u bilmemekte, ağıâr ise bu cehli iştsimar edip, yâr-ı İslâmın i'tikâdî, amelî ve ahlâkî esaslarından bu suretle uzaklaştırmaya çalışmakta ve doğrusu bir hayli de başarılı olmaktadır.

Ancak biz yine Rasûl-ü Ma'sum Efendimizin ve ashâbının üzerinde buldukları yol'a uygun olduğuna inandığımızı, gerçeği, doğruyu tek cümle ile, bu konuda seâdet devri i'tikadına selef akidesine uygun olan-ı arz ve meyan etmeye çalışacağız.

İnanıyoruzki; kulların ne cenneti ne de cehennemi vardır. O halde korkulacak ve çekilecek yegâne kuvvet ve kudret Rabul'âlemin olan Allah (c.c.) Hazretleridir. Netekim Kitab-ı Akdes'imizde mücâhit ve muhlis mü'minler şöyle tarif ediliyor:

«Onlar Allah yolunda savaşırlar ve hiç bir kınayanın kınamasından (dedi kodusundan) çekinmezler. Bu, Allâhın lûtfü inâyetidir ki onu kime dilerse ona verir. Allâh ihsânı bol olan, en çok bilendir.» (5)

Tarikat var mı, yok mu? sorusu ile kasdınız; her halde tarikatların şeriatle emrolunup getirilmiş müesseseler olarak olup olmadığı hususu olsa gerektir. Zira günümüzde ve geçmişte hattâ İslâmdan önce çeşitli tarikatların varlığı realitesi reddedilemeyecek bir olay olarak ortadadır.

Kasdettiğiniz mânâdâ; âyet, hadis, sahâbe âsârı sözleri içinde tarikatlardan bahseden, nakşilik, kâdirilik, rufâilik, mevlevilik, melâmilik, şunculuk, bunculuk, gibi bir kısım isimleri veren bir tek kelime yoktur.

Demekki; ümmetin en efdal tabakası olan sahâbe bu kelimeleri (bugün taşıdıkları manâlara alarak) aslâ kullanmamışlardır. O devir mü'mini Kur'an âyetleri ve Nebiyy-i Ma'sum'un hadisleri ile amel etmekle yetinmiş ve ancak bu sâde ve sağlam yoldan iki cihan mutluluğuna erişilebileceği gerçeğini cinnü inse isbat edip göndermiştir. O devirde tek yol nas (kitap ve sünnet) idi. Zâten Kur'an-ı Kerim'de: «Şüphesiz ki, (emrettiğim) bu (yol) benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun (başka aykırı) yollara tâbî olmayın. Sonra sizi Onun (Allahın) yolundan ayırır. İte (Allah) size bunları emretti ki (kötülükten) sakınasınız.» (6) buyurulmuştur.

Tarikatlar naslarda zikredilmemişlerdir dedik. Çünkü gerçek budur. Fakat naslarda kelime olarak bir şeyin olmaması, sonradan görülmesi hemen reddini gerektirir mi? Hayır. Nitekim naslara göre inanç ve ibâdet esaslarını belirleyen itikâdî ve amelî mezheplerin zuhûru ve isimleri de, naslarda zikredilmezler ve naslarla haber verilmiş değildirler.

Fakat bâtil ve merdud yâni naslara aykırı da değildirler. Çünkü, Kur'an-ı Mecid'i ve ehâdis-i şerifeyi esas alarak aydınlatıcı, öğütleyici açıklayıcı çalışmalar yapmışlar ve naslara yani din-i mübîne hizmet etmişlerdir bu mezheplerin muhterem müçtehitleri.

Binâenaleyh; sorunuz köyle olmalı, ya da bizim öyle anlamamıza müesâade buyurmalısınız: «Efendim, Peygamberimiz ve muazzez sahâbesi devrinde olmamakla berâber, günümüzde var olan tarikatçılık ceryanları İslâm itikad esasları bakımından yegâne hak ve hayr yolu olan sünnet-i Pâk-i Ahmedîye üzerinde sapmasız yollar olup sâde isimleri mi değişiktir, yoksa hem inançta, amelde ve ahlâkta ve hem de isimlerde Sünnet-i pür enver-i Mustafavî'ye aykırılıkları olup bu sebeple da sapıklık ve bâtilmadırlar?»

Soruyu böylece vaz'ettikten sonra üzerinde düşünüp doğruyu bulmamıza yardım edecek bazı hususları inanç temeli, akide mayası ve çıkış, yükseliş noktası Kur'an ve hadis olan, olması gereken müslümanlar olarak şöyle bir gözden geçirelim, düşünelim. Bu düşünmeye malzeme olarak ortaya dört soru koyacağız:

1 — Biliyormusunuz tekkeler resmen kapalıdır. Konya ve Hacı Bektaşta her sene Bektâşilik ve Mevlevilik adına niçin toplanılıp tarikat gereği olan semâ', âyin, tören ve emsâli şeyler yapılır? Niçin? Düşündünüz mü?

2 — Bu iki muhterem zât için düşünülen anma törenleri, bu ülkenin müslümanlarının hattâ dünyâ müslümanlarının hepsinin bildiği sevdiği ve saydığı bir İmam-ı Ebu Hanîfe için acaba neden düşünülmez ve yapılmaz. Yahut böyle bir anma ve ilgiye ashâb-ı güzînin, bâhusus hulefâ-i Râsîdîn hazarâtının (Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali radiyallâhu anhum) daha önce lâyük olduğu ve hattâ onların anılmasından bizzat Hz. Celâlüddîni Rumî'nin ve Hacı Bektaş'ı Velînin bile daha çok hoşnut olacakları neden düşünülmez. Düşündünüz mü?

3 — Yine bu konuda daha önemlisi; muazzez ve muka'ddes yolun en ideal örneği, en yüksek nümûnesi yegâne eksiksiz tebliğ ve tatbik eyleyicisi olan ve Mevlânânın «*Ben onun ayağının tozuyum.*» dediği Ma'sum Peygamberimizdir. Efendimizin vlâdet ve irtihalleri basın-yayın araçları resmî ve özel mehâfilde Mevlânâ ve Hacı Bektaş için yapılan anma, öğretim ve sevdirmeye çalışmalarının onda biri kadar olsun yer tutuyormu? tutmuyorsa neden? Düşündünüz mü?

4 — İşte bu hal ve tutum bazı meyveler verdi: Müslümanlığı seven fakat yeterince ve gereğince bilmeyen bir toplum! Tarikatların başı sayılan muhterem zevâta âit nice kıssa ve menkıbeyi bildiği halde sa-sâbe hayatını, müctehit imamları, muhaddis ve müessirleri merak etmemiş, öğrenememiş bir müslüman kitle.

Dînî yayın adı altında Kur'ân ve sünnet ölçülerini öğretmek yerine işi heyecan hikâyeciliğine bâzan da selefî sâlihîn'e iftiraya varan kerâmet adı altında hak ölçülerin dışında ve gerçek kerâmetin şartlarında uzak bir efsâneçiliğe düşüren yayınlar. Evet bunlar, bunlar da bu ortamın meyveleri

Abdülkâdir-i Geylânî (470-561 H., 1078-1167 M.) gibi mümtâz bir mürsid hakkında anlatılan şu bühtâna bakınız:

«*Hazret-i Ğavsül Âzam için Cenâb-ı Hak indinde bir derece şöhet, heybet, hasenê ve dileğini kabul etme var idi ki; tarifi mümkün değil. Ğavsül Âzam Abdülkâdir Hazretleri bazı hallerde aşk-ı ilâhiye gark ve envar-ı ilâhiye müstağrak idi ki; Mevlânâ Nureddin Abdurrahman Canâî'nin telif eseri olan «Nefahatül Üns Min Mazarâtül Kuds» adlı kitapta beyan buyrulduğu üzere meselâ kırk kile buğray ekmeği ile iki öküz etini yiyip kuvvet-i kudsiyeleri ile hazm ve mahvederdi. Ve iki sene sene hiç bir şey yemeyip ayak üzerinde Cenâb-ı Hakkın huzurunda durmuş ve sonra Hazreti Hızır Aleyhisselâm gelip beraber süt içmişlerdi.» (7)*

Peki, Efendimiz iftar ve sahur etmeden, oruç niyeti ile dahî bir oruç müddetinden çok aç durmayı ümmeti için yasak etmişken, iki sene aç durmak niçin? (Ebu Hüreyre (r.a.) den rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte «*Resûlullah (s.a.v.) savm-ı visâli nehretti*» buyurulmuştur.) (8)

Kur'ân-ı Hâkim «*Yeyin, için, israf etmeyin. Çünkü O (Allah) israf edenleri sevmez.*» (9) diye fermân edip dururken, bir âlimi böylesine obur gösteren bu esassız uydurma niçin?

Hemen belirtmeliyiz ki; Abdülkâdir-i Geylânî Hâzretleri bu çirkin hikâyede anlatıldığı gibi bir ölçüsüz ve anormal adam değil, yolu yâni sünneti üzerinde olduğu ve olduğumuz Peygamberimizin sünnetine sıkı sıkıya bağlı son derece nezih ve müttekî bir zâttır.

Hakkında ve emsâli haklarında söylenen bu gibi hikâyeler, sözler ve şiirler bu muhterem zâtlara cehelenin ahmakça iftirasından yahutta ve bilhassa sapıkların ve İslâm düşmanlarının maksathı isnâtlarından

ibâretir. Bunlar kimdir ve maksatları nedir? Düşündünüz mü?

Yoksa karnına taş bağlamış bir Rasûlün ümmeti obur olabilir mi?

Muhterem Necmüddin Bey kardeşimiz bize şöyle derlerse: «Efendim, benim soruma tarikatçılık haktır, yahut değildir şeklinde bir cevap veriniz.» Biz kendilerine deriz ki, sorunuzu, kapsadığı konu üzerinde düşünmenizi ve kesin hükme varmanızı sağlayacak olup sorunuzla da doğrudan doğruya alâkalı olan dört karşı soru ile cevapladık kanâatindeyiz.

Şâyet bunlar yetmemişse —ki yetmelidir— Kitap ve Sünnetten ölçüler sunalım da bu şaşmaz ölçülerle mes'eleyi hükme bağlayalım:

«Ey iman edenler, Allâha itâat edin. Peygambere ve sizden olan emir sahiplerine (yöneticilere, âmirlere) de itâat edin. Eğer bir şey hakkında çekişerseniz (her hangi bir konuda görüş ayrılığına düşerseniz) onu Allâha ve Peygambere döndürün. (A konuda Kur'an-ı Kerim ve sünneti seniyeye baş vurun, başka bir kaynak ve dayanak aramayın.) Eğer Allâha ve âhiret gününe inanıyorsanız. Bu, (böyle yapmanız hem hayırlı, hem netice itibâriyle daha güzeldir.» (10)

«Hepiniz, topdan sımsıkı Allahın ipine (Kur'an-ı Kerim + sünneti Rasûl = İslâm) sarılın. Parçalanıp ayrılmayın.» (11)

«Siz kendilerine apaçık deliller, âyetler geldikten sonra parçalanıp ayrılanlar, ihtilâfa düşenler gibi olmayın. İşte onlar (ın hâli): En büyük azâp onlarındır.» (12)

Dinde tutunacağımız hucdet, bürhân, delil ve dayanağımızın ne olacağı ve başka ne olmayacağı konusunda zikrettiğimiz bu âyetlerden sonra yegâne mürsîdimiz Nebiyyi Ma'sum (s.a.v.) Efendimiz Hazretleri yine bu konuda ne ferman eyliyorlar, bir de Ona bakalım:

«Şüphesiz dîn ğarip (gösteriş, fânî, tantana, yersiz ve ölçüsüz övgülerden uzak) başladı ve ğarip olarak rücu' eder. Ğariplere (yani dînin esaslarının çoğunlukça horlandığı zamanın mü'minlerine) ne mutlu ki, onlar benden sonra benim sünnetimden insanların bozduğunu islâh (ihya, izah tebliğ) ederler.» (13)

«Sizden biri, hevâsı (kendî aklı ve arzusu) benim kendisi ile geldiğim (Kur'an ve Sünnet)e tâbi olmadıkça mü'min olamaz.» (14)

İslâm'ın yegâne hakikat ve Tarikat-ı Muhammediyenin en büyük, en ulvî ve en kutsî tarikat olduğunu önce bütün müslümanlar ve sonra da bütün insanlıkca anlaşıldığı günleri görmemiz duâ ve niyazi ile selâm ve sevgiler sunar ilginizin devamını dilerim efendim.

(1) Tahzirul Müslimin, Mektebetü Selefiye, Medine, Şeyh Sâlih b. Ahmet, s. 3

(2) Aynı eser, s. 4.

(3) Alkol kelimesi; batı dillerine İslâm kültürünün geçmişteki te'sidinin tipik örneklerinden biri olmak üzere gösterilebilir. Aslı arapça El-Kuhl, yani sürme, gözü karartan, çışlatan, humar veren anlamındadır. Sonra Fransızca da alcool, İngilizce de alcohol olmuştur.

(4) a.g.e. sayfa 15.

(5) El-Mâide sûresi, 54

(6) El-En'âm sûresi, 153

(7) Âriflerin Menkubeleri, Demir Kitabevi.

(8) Muhtasar Sahih-u Müslim, s. 160, hadis nu. 595.

(9) El-A'râf sûresi, 31

(10) En-Nisâ sûresi, 59

(11) Âl-i İmrân sûresi, 103

(12) Et-Tarikatül Muhammediye ve Siretül Ahmediye, s. 7, 1309, İst.

Şeyh Muhammed bin Pir Ali El-Birgivi.

(13) ve (14) a.g.e. aynı sayfa.